

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 31. oktober 2016, številka 9, letnik V

Andrej Rozman Roza: »Moji mami je bilo prepovedano brati
...«

Prijetno presenečenje za vse poletne bralce

Sprejem prvošolcev

Policist na obisku

P zgodba

Deklica z zlatimi čeveljci

Kros: Jesenska rekreacija

Evropski teden mobilnosti: »Potujmo z nogami«

Tekmovanje iz znanja v sladkorni bolezni

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 31. oktober 2016, številka 9, letnik V

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Barbara Grešak, Anemarie Hrastnik, Stella Tretnjak, Jaka Brod, Patricija Mehle, Tia Klenovšek, Nejc Teršek, Tjaša Iršič, Zarja Nemeč, Jakob Pirš, Tija Pevec, Anže Starič, Lana Belej, Sara Štih, Domen Frišek, Ema Šolar, Maša Herman, Gašper Kačič, Klara Kovač, Ana Zeme, Matija Slapšak, Ajda Ilijevec Vodišek, Špela Ojsteršek

Naslovnica: Nika Zupanc

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

INTERVJU Z ANDREJEM ROZMANOM ROZO

»Moji mami je bilo prepovedano brati ...«

Knjižnica Laško vsako leto ob koncu akcije Poletni bralci organizira prireditev, na katero povabi znanega ustvarjalca. Letos je bil to Andrej Rozman Roza. O njem najbrž ni treba posebej izgubljeni besed. Zanimiv sogovornik je povedal marsikaj zanimivega, zato smo svoj piskrček pristavili tudi novinarji šolskega časopisa in z njim naredili intervju.

Rodili ste se v Ljubljani. Kakšni so vaši spomini na otroštvo in mladost?

Pravzaprav otroštva nisem preživel v Ljubljani, saj smo se, ko sem imel sedem mesecev, preselili v München. Ko pa sem imel dve leti, smo se preselili nazaj v Slovenijo, in sicer na Dolenjsko. Zgodnjih spominov iz Münchna seveda nimam, saj sem bil še premajhen, da bi se tega sploh zavedal. Drugače pa imam zelo lepe spomine z Dolenjske. Najbolj mi je bilo všeč, da smo živeli v naravi.

Študirali ste slovenščino. Ste kdaj razmišljali, da bi postali učitelj?

Študija slovenščine nisem končal. A o tem, da bi postal učitelj, nikoli nisem razmišljal. Ne zdi se mi, da sem ravno takšen človek, ki bi lahko postal učitelj. To sem študiral, ker me je zanimal jezik. Bolj sem razmišljal o tem, da bi postal znan jezikoslovec. Potem me je odneslo v umetniške vode, v gledališče.

Kakšni se vam zdijo današnji otroci v primerjavi s preteklostjo, morda z obdobjem, v katerem ste sami odraščali?

Jasno je, da so v čisto drugem svetu. V našem obdobju smo bili na primer taborniki in smo preživel večino časa zunaj. Če smo kje samo videli televizijo, je bilo to za nas že pravo razkošje. Tudi čas je bil čisto drugače razporejen. Ko sem se na primer začel ukvarjati z gledališčem, leta 1982, smo obvestila za vse gledališke predstave objavljali v časopisu in vsi so vedeli za njih, saj takrat ni bilo drugega vira medijev, kamor bi lahko pogledali, kaj se dogaja. Danes moraš ljudi obvestiti preko Facebooka,

televizije, radija in vseh možnih naprav, ki jih ljudje uporabljamo. Skratka, medijev je danes veliko več, kot jih je bilo včasih. Če pa smo prišli – v našem času je bilo nepojmljivo, da si dobil veliko domače naloge in da si se moral veliko učiti. Danes nekateri otroci namreč cele dneve preživijo za zvezki in učbeniki. In tudi to, da se starši toliko ukvarjajo s šolskim uspehom otrok, je bilo za nas nepredstavljivo. Mislim, da je obremenitev vedno večja. Res je, da zaradi računalnikov »posegamo« po podatkih, ki jih sami ne bi nikoli uspeli izvrtati, ampak meni osebno je bil naš čas veliko bolj simpatičen.

Kakšen se vam zdi odnos današnje mladine do slovenščine in knjig? Menite, da mladi dovolj beremo?

Mislim, da je bolj pomembno, kaj mislim o odnosu odraslih do slovenščine. Kar se tiče mladine, se mi zdi, da nima dovolj ponudbe. Če si na primer bolj zahteven bralec ali se napajaš na internetnih virih in računalniških igricah, skorajda nimaš izbire, kot da preklopiš na drug jezik. In to je

večinoma angleščina. Mislim, da ponudba v slovenščini ne zadovoljuje potreb današnjih najstnikov. Moji mami je bilo na primer prepovedano brati, saj je bil takrat čas, ko so vsi mislili, da branje človeka odvrača od realnega sveta, zato je brala skrivaj. Ampak danes je skoraj isto, pravijo namreč, da nas internet odvrača od knjig, a ko pogledaš malo drugače, nas navsezadnje tudi knjiga od nečesa odvrača.

Ste vsestranski umetnik – pesnik, pisatelj, dramatik, igravec, prevajalec ... Kaj od naštetega je najprej vstopilo v vaše življenje?

Na prvem mestu je bilo seveda pisanje. Pisal sem že pri osmih letih. Takrat nisem niti pomislil na gledališče, a je vseeno nekako prišlo do mene. A vsekakor še vedno gojim največjo ljubezen do pisanja. Takrat res uživam, res mi ni škoda časa zanj. Kot starejši sem celo ugotovil, da se v moji družini nasploh pretaka umetniška kri. Moj dedek in še mnogo drugih je bilo uspešnih v pisanju. A moj dedek je od vseh najbolj prepoznaven. Namreč ustanovil je gimnazijo v Ravnah na Koroškem. To je bil Franc Šušnik. Po njem se imenuje tudi knjižnica.

Ustvarjate za različne generacije – tako za otroke kot za odrasle. Od kod črpate navdih oziroma ideje?

Uh, od vsepovsod, kakor nanese. Zdaj sem na primer napisal pesmi o 32 slikah iz Narodne galerije Slovenije. Zadal sem si namreč tudi tri področja, iz katerih sem izhajal glede na dano sliko. Ponavadi je pri meni tako, da že od začetka vem, kaj moram storiti, šele potem iščem navdih. Ker ponavadi delam po naročilu. Saj se zgodi, da se mi kdaj tudi utrne kakšna ideja kar tako, ampak večinoma je vse skupaj po naročilu.

Če bi med številnimi svojimi deli morali izbrati eno, za katero bi se odločili? Zakaj?

Ponavadi se vedno odločim za zadnja dela, ki sem jih napisal. Drugače pa jih je veliko, ki jih imam rad. Zdaj mi je res ljuba najnovejša zbirka – Predpravljuje in popovedke. Je namreč zbirka zgodb, ki sem jih napisal za revijo Ciciban. Ampak najljubše so mi slike iz galerije, ki sem jih že prej omenil. Veliko mi pomenijo tudi zato, ker prej o slikarstvu nisem vedel veliko. Čeprav me je malo strah, da jih mogoče precenjujem.

V vaših delih večinoma ne gre brez humorja. Ste sicer tudi v življenju pozitivno naravnani in vidite zadeve optimistično?

Na kratko – da.

Kdor se smeje, slabo ne misli ... Se strinjate s tem rekom?

Ne, s tem ne čisto. Mislim, da se lahko človek smeje, ampak v sebi ni ravno v najboljšem stanju. Humor je lahko grob, lahko je rasističen, fašističen ... Mislim, humor je lahko karkoli. Lahko je tudi orožje, ki se velikokrat uporabi med mladino. Tako da ne, ne strinjam se s tem rekom.

Ste imeli kdaj zaradi katerega svojega dela težave?

V resnici ne. Mislim, da ni bilo nikoli kaj hujšega. Zgodilo pa se je, da me je nekoč v gimnaziji ena od mojih mentoric prosila, naj svojih pesmi ne objavim, češ da bom imel težave. Tako da jih res nisem objavil. Pa saj je imela na nek način prav. Pesmi so bile res dobre, a v njih sem se malce posmehoval partizanom, tako da je bilo res bolje, da niso prišle v javnost.

Ste imeli ali morda imate kakšnega vzornika?

Imel sem oziroma imam bolj nedosegljive vzornike. Vedno sta mi bila vseč Shakespeare in Bob Dylan. Zdi se mi, da sta oba dobra, a hkrati poslovnega. In to mi je res vseč. Drugače pa vzornika ravno nimam. Resda sem, ko sem bil star približno šestnajst let, bral ruske futurizme, iz katerih sem dobil veliko idej, a nikoli si nisem posebej prizadeval biti nekdo drug.

V preteklosti ste ustanovili Pocestno gledališče Predrazpadom ... S kakšnim namenom?

Moj namen je bil predvsem, da bi se na tamkajšnji ulici dogajale posebne predstave, da bi ulica malce oživela. Zdelo se mi je namreč, da je to potrebno. To je bilo nekaj, česar Ljubljana do takrat ni imela. Zato sem organiziral veliko uličnih gledališč, kar je res koristilo mestnemu življenju.

Nekaj časa ste bili vodja Gledališča Ane Monro ... Kakšni so spomini na to obdobje?

Da, to je bilo od leta 1981 do 1996, kar je petnajst let, zato je spominov res veliko in večinoma so različni. Čisto na začetku tega obdobja nas je bilo bolj malo, a z leti je število naraščalo. Na začetku sva bila namreč le dva. Sprva sva nastopala na

manjših ulicah in dijaških predstavah, potem se je začelo povpraševanje. Kasneje smo nastopali celo na Češkem, kjer nas je bilo kar sedemnajst nastopajočih. Drugače pa smo večinoma gostovali v Mariboru, Ljubljani in Zagrebu. Potem je kmalu prišlo do pričkanja, zato sem odšel svojo pot.

Veljate za začetnika improvizacijskih gledaliških tekmovanj v Sloveniji ...

Nekoč na nekem potovanju na Bled mi je nek znanec, ki je očitno dobro poznal mojo zgodovino, rekel, da bi bila zame zelo dober način nastopanja improvizacija. In vse skupaj se je začelo tako, da nas je ta gospod prišel učiti tega, in očitno je vse skupaj obrodilo lepe sadove. V tem smo namreč imeli celo državno prvenstvo. A kmalu smo se naveličali in vse skupaj proti koncu ni bilo več tako, kot bi moralo biti

...

Leta 2003 ste ustanovili Rozinteater, ki je najmanjše možno gledališče. Kakšni so odzivi ljudi nanj?

To je v največji meri odvisno od predstave. Drugače pa so odzivi nanj odlični. Ime je nekaj posebnega, nekaj udarnega, kar pritegne množico. A hkrati je ta teater res moj zaradi tega imena.

Ime Rozinteater je iz ene besede, pri čemer je naglas na i. Torej izhaja iz besede rozina in ne iz vašega vzdevka ... Je res tako?

Da, takšen je bil moj namen. Čeprav veliko ljudi ne izgovori imena po moji volji. Pravzaprav je res malo zavajajoče, tako da puščam prosto pot ljudem, da se sami odločijo. Mene posledično ne moti izgovorjava. Želel sem si nekaj res svojega

...

Od kod izvira vaš vzdevek Roza? Je z njim povezana kakšna posebna prigoda?

Že v šoli smo bili kar štirje Andreji v razredu, zato so nas večinoma klicali po vzdevkih. Ne vem, ta vzdevek se me drži že iz mladih let in nekako sem

ga obdržal. Sploh zato, ker se je enkrat zgodilo, da sem zasledil še enega Andreja Rozmana, ki je tudi na istem področju uspešen. Včasih mi je mogoče malce žal, da sem si nadel ta vzdevek, ampak zdaj je, kar je.

Za svoje delo ste prejeli že kar nekaj nagrad. Med drugimi zlato ptico in nagrado Staneta Severja za delo v gledališču, Levstikovo nagrado za otroške pesmi, Ježkovo in Župančičevo nagrado ter nagrado Prešernovega sklada za književnost. Kako gledate na vse te pohvale oziroma dosežke? Kaj vam pomenijo?

Mislím, da so te nagrade predvsem pomembne zato, da ne izgubiš upanja nad sabo. Seveda sem zelo vesel in ponosen nanje. In lepo je, ko vsake

toliko prejmem kakšno nagrado. Ker verjamem, da se človek počuti malce zagrenjeno, ko vidi, da je njegova stena z dosežki še prazna, čeprav je napisal veliko del. Najbolj pomembno pa se mi zdi, da se knjige prodajajo in izposojajo.

Seveda ne moremo mimo vprašanja o načrtih ... Morda v tem obdobju snujete kaj novega?

Zaenkrat delam predstavo o Valentinu Vodniku kot Povodnem možu, premiera pa bo novembra. Drugače pa mislim, da se moram malce spočiti in se malce posvetiti nastopom. Mislim, da bo za zgodbice čas naslednje leto, ker že imam nekaj idej za nadaljevanje nekih zgodb, a zdaj nimam časa, da bi jih zapisal ...

In za konec ... Kako ste se počutili na današnji prireditvi Poletni bralci? V kakšnem spominu boste ohranili današnji obisk?

Da, res se mi je zdelo super. Krasno je bilo! Tudi zbor je bil super in občinstvo je bilo krasno. Tako da mi bo zagotovo ostalo v lepem spominu.

Zarja Nemec
Foto: Jakob Pirš

POLETNI BRALCI

Prijetno presenečenje za vse poletne bralce

V torek, 13. septembra, je bila na knjižničnem vrtu pred Knjižnico Laško zaključna prireditev projekta Poletni bralci.

Osrednji gost je bil vsestranski slovenski umetnik, pesnik in pisatelj Andrej Rozman Roza. S svojimi duhovitimi šalami je zvalil nasmeh tako na obraze otrok kot tudi odraslih. Deklamiral je nekaj različnih pesmi, katerih avtor je. Najbolj se mi je v spomin vtisnila zgodba o nastanku marelic. Govorila je o »mareli« in njenih vsemogočih dogodivščinah. Nekoč jo je nekdo zapičil v zemljo, kjer se je zagozdila. Kasneje je zrasla v veliko drevo, ki je obrodilo sadove, in ti sadovi so bili marelice ...

Za popestritev smo dve pesmi odpeli pevci otroškega in mladinskega pevskega zbora

Trubadurji iz OŠ Laško. Sledil je žreb petnajstih bralcev, ki so čez poletje pridno brali knjige v knjižnici. Vsak nagrajenec je prejel knjigo Andreja Rozmana Roze. Prejemnik glavne nagrade pa bo lahko obiskal živalski vrt v Ljubljani.

Tako se je prireditev veselo končala in vsi smo zadovoljni zapustili knjižnični vrt. Člani šolskega časopisa smo kasneje že prej omenjenega pisatelja malce zmotili za intervju, ki ga lahko preberete tudi v našem Kratkočasniku.

Barbara Grešak
Foto: Jakob Pirš

MŠ LAŠKO

Sprejem prvošolcev

1. septembra smo v Osnovni šoli Primoža Trubarja sprejeli 46 prvošolcev.

Njihov prihod ni le praznik za družine, temveč tudi za šolo, medtem ko je za otroke novo doživetje in začetek novega življenjskega obdobja. Ob starših začnemo spremljati otroka tudi učitelji in se skupaj z njimi truditi, da iz otroka nastane odgovorna in kreativna oseba. Vse radovedne je nagovorila Pika Nogavička, ogledali so si igrice naših starejših učencev mediatorjev, zaplesale so mažoretke in plesalke Šolskega

plesnega festivala, učenka drugega razreda je pripravila nastop z obroči, učenec tretjega razreda jih je razveselil s harmoniko. Naši prvošolci so spoznali učiteljice, podravnateljico in šolske prostore. Skupaj s plesalkami so zaplesali svoj prvi ples v šoli – ples prijateljstva. Sledil je sladek zaključek v jedilnici šole.

Prvošolcem želimo veliko uspeha na novi poti.

Nekaj vtisov naših učencev o prvem šolskem dnevu:

Tija Pevec: »Všeč mi je bila Pika Nogavička in ko smo spoznali učiteljice.«

Anže Starič: »Všeč so mi bile mažoretke.«

Lana Belej: »Dobili smo rumene rutice, predstava je bila super.«

Sara Štih: »Mažoretke so tako lepo plesale in torta je bila zelo dobra.«

Domen Frišek: »Všeč mi je bilo, ko so me poklicali in sem šel k učiteljicam.«

Učiteljice prvih razredov

PŠ ŠENTRUPERT

Prvošolci, pozdravljeni med nami

»Hočeš nočeš v šolo greš,
hočeš nočeš vse izveš,
hočeš nočeš se učiš,
hočeš nočeš že sediš.« (slovenska ljudska)

V četrtek, 1. septembra, smo se ob 9. uri pred šolo zbrali učenci, starši in učitelji.

Po uvodnem pozdravu sta učence in starše nagovorila vodja šole Renata Kolšek in ravnatelj Marko Sajko. Po dobrodošlici smo učence in starše povabili v razrede, najmlajši pa so morali stopiti skozi »špalir«, da so postali pravi prvošolci. Otroci so v razredu spoznali svojo učiteljico Cvetko in prisluhnili zgodbi o ježku, ki je šel prvič v šolo. Skupaj s starši smo nato izdelali ježke in sončke. Ob koncu druženja smo se še posladkali s torticami in polni novih moči in energije zakorakali v novo šolsko leto.

Špela Vovk

PŠ VRH

Prvi šolski dan

Poletne počitnice so se počasi poslavljalje. Bližal se je september, ko šole na široko odpro svoja vrata in z veseljem pričakujejo svoje obiskovalce.

Šola na Vrhu letos med počitnicami ni samevala. Poleg čudovite narave in toplih sončnih žarkov so ji družbo delali pridni delavci, ki so v njej izvajali načrtovana obnovitvena dela. Nekaterim šolskim prostorom so spremenili namembnost in s tem omogočili odprtje oddelka predšolske vzgoje. V lepo prenovljenih prostorih smo z velikim

veseljem sprejeli malčke, s šolarji pa smo vstopili v novo šolsko leto. Letos je samo osem učencev v enem kombiniranem oddelku od prvega do četrtega razreda. Bili smo veseli, da sta se nam pridružila tudi ravnatelj in predsednik KS Vrh. Upajmo, da bomo s skupnimi močmi in z dobrim sodelovanjem uspešno končali še eno šolsko leto.

Marija Kotar

PŠ DEBRO

Policist na obisku

V četrtek, 15. septembra, smo debrski prvošolci izvedli prvi tehniški dan z naslovom **Promet**.

S policistom smo se sprehodili po varnih šolskih poteh in pridno sledili njegovim navodilom. Pozorno smo spremljali promet in prepoznavali prometne znake ob poti. Ogledali smo si policijsko postajo v Laškem in spoznali, kakšno je delo policistov. Videli smo tudi nekaj kosov policijske opreme in pogledali, kako je v

pridrzanju. Najbolj pogumni so pokukali tudi v policijsko vozilo, kjer vozijo najbolj »poredne lumpe«. Bilo je zelo poučno in zanimivo. Za konec smo se sprostili v parku na igralih, kjer sta bila dovoljena igranje in tekanje za razliko od ceste.

Lidija Podmenik, Suzana Oder, Sabina Verdel

PŠ VRH

Tehniški in naravoslovni dan

Promet je bil aktualna tema našega prvega tehniškega dne.

Po uvodni motivaciji smo se lotili izdelave vozila po načrtu, najmlajše pa prepustili domišljiji in iznajdljivosti. Iz odpadne embalaže so izdelali vozila in jih estetsko oblikovali. V učilnici so se z njimi preizkusili v vožnji ob upoštevanju

prometnih znakov. Da je bilo vse po pravilih, so izdelali tudi prometne znake. Pred krompirjevimi počitnicami smo imeli še naravoslovni dan na temo gozda. Navdušile so nas barvite jesenke barve, košare pa smo napolnili z darovi iz gozda.

Marija Kotar

KOMENTAR

Kmalu bo konec

Še se spominjam občutka, ko sem prvič stopila skozi vrata Osnovne šole Primoža Trubarja, čeprav je od tega minilo že mnogo let. V meni je tlelo navdušenje z mešanico vznemirjenja in živčnosti. Takrat so mi bili danes zelo dobro znani hodniki neznani in sem se zato trdno oklepala mamičine roke. Bilo me je tudi strah, saj je bilo zame to nekaj čisto novega in tudi skoraj nikogar nisem poznala. In čeprav je bilo sprva težko, je sčasoma postalo lažje, saj sem našla nekaj novih prijateljev, s katerimi sem se lahko igrala, a tudi učiteljice so bile z mano kot tudi z drugimi učenci prijazne. Zdaj sem v zadnjem letu osnovne šole in čeprav se ne spominjam več tako dobro prvega razreda, so nekateri spomini še vseeno zelo jasni in upam, da bodo tisti, ki so bolj veseli, ostali z mano do smrti. V teh kratkih, ampak pomembnih letih sem spletla kar nekaj prijateljskih vezi in nekatere so postale zelo močne. Upam, da bomo ostali v stiku še po osnovni šoli in se zabavali tako kot zdaj, če ne še bolj. To šolsko leto bo zagotovo minilo hitreje, kot nam je lansko ali predlansko leto, in ravno zato upam, da ga bom karseda izkoristila.

Ko razmišljam, kaj mi bodo prinesli naslednji meseci, sem prepričana, da bo vse dogajanje vključevalo veliko smeha, veselja, navdušenja, a na žalost tudi skrbi zaradi učenja. Vem tudi, da se bo zgodilo še veliko stvari, o katerih zdaj niti ne razmišljam – in ravno to je najboljšje. Pogrešala bom tudi učitelje, ki so vedno dobri z nami, nas strpno prenašajo in si nas vedno prizadevajo naučiti nove stvari. Kar malo srhljivo bo ponovno stopiti v neznano okolje, ko bomo odšli v srednjo šolo. Navsezadnje tam ne bomo skoraj nikogar poznali. Vendar si bomo sčasoma ustvarili nove prijateljske vezi, mogoče celo močnejše kot v osnovni šoli. Nikoli se ne ve.

Anemarie Hrastnik

LITERARNO USTVARJANJE

Ekošola

Nekega dne mi je v avtomobilu zmanjkalo bencina, zato sem odšla na bencinsko črpalko. Ker sem zaradi nepazljivosti pozabila pospraviti denarnico, sem jo odložila na streho avtomobila, denar pa sem imela pri sebi že pripravljen.

Zaprla sem avtomobilska vrata, avto zaklenila in odšla plačat bencin. Ko sem prišla nazaj v avto, sem ugotovila, da sem pozabila pospraviti denarnico na svoje mesto. Zgrabila me je panika in takoj sem poklicala policijo, ona pa je takoj prišla na kraj dogodka. Ugotovila je, da je možno, da sem pri zapiranju avtomobilskih vrat močno zaloputnila in da je denarnica z avta padla v jašek.

Policija je nato poklicala komunalo in ko je ta preiskovala kraj, me je bilo strah, da denarnice ne bo našla, saj sem v njej imela vse svoje dokumente. Bila sem tako živčna, da sem si pogrizla vse nohte na rokah. Trajalo je celo večnost, da so me končno poklicali in mi povedali, da je denarnica na varnem. Takoj sem ugotovila, v kakšen namen bo šel denar v njej.

Odšla sem k pedikerki in si uredila nohte na rokah. Ker je postopek iskanja denarnice trajal tako dolgo, so svetovalne službe ugotovile, da bi morali tudi odrasli ljudje, pa naj so še tako stari in tako sitni, hoditi v šolo za starejše ljudi. Čez nekaj let so res postavili šolo za odrasle. Otroci so učili v njih, odrasli pa so se učili. Velikokrat mlajši prej dojamejo stvari kot starejši. Ni pomembno, kako velik si, ampak kako dozorel.

Ema Šolar

P zgodba

Pija je prišla v pekarno pa prosila peka po potici. Pek ji je podal potico. Prosila je peka še za pico. Potem se je pripeljala pred pošto in povabila Petro in Petra na pohod.

Maša Herman

Pegasta papiga pomaga pred pošto. Pri pošti pogleda papagaja pa mu pošlje poljubček.

Gašper Kačič

Pek peče preste, pa pade pet prest pod polico, pa pade polica po prestah. Pek potem peče pice.

Klara Kovač

Peter pa Petra prijetno pojeta pred Portorožem. Pavel pokliče prijatelja Petra. Peter pozdravi Pavla potem Peter pa Petra peljeta Pavla po pločniku. Pridejo pred postajo. Pogledajo plakat. »Prima,« pove Peter, »Poglejmo predstavo plesalcev!« Po predstavi pa pojejo pesmi.

Ana Zeme

Deklica z zlatimi čeveljci

Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami in devetimi vodami v jezeru v bližini Triglava plaval majhen čoln. V čolničku je jokala deklica z zlatimi čeveljci in pela: »Mamica je kakor zarja ...« Ob tem so jo preplavljali otožni spomini. Mama ji je namreč umrla. Njena mama je bila vneta nogometašica in čeprav zveni morda malo čudno, so bili tudi njeni predniki prvaki v tem športu in so celo ... izumili nogomet!

Naenkrat je deklico prešinilo, da je na glas rekla: »Če so bili nogometni prvaki vsi moji predniki, celo moja mama ... Mar je to tudi moja usoda? Postati prvakinja?« A ni dobila odgovora. Le voda se je zaganjala v njen čolniček, obdajala jo je čista tišina. »Morda pa res. Saj poskusiti ni greh,« je ponovno rekla sama sebi v tišino.

Ta sklep je začela uresničevati. Trenirala je štirikrat tedensko pri trenerju, ki ji ni niti najmanj popuščal. Velikokrat je prav zaradi te strogosti želela odnehati, a ji je pogled vedno zašel na zlate čeveljce, ki so bili včasih mamini in jih je nosila na vseh svojih tekmah. Takrat je ponovno dobila pogum. Počasi so se rezultati začeli izboljševati in dekličina ekipa je po dolgih mesecih trdega dela le dosegla svojo prvo zmago, katere odločilni gol je dala prav deklica z zlatimi čeveljci. Kmalu je postala tudi najboljša napadalka v ekipi.

Sledila je še ena tekma, za katero nihče ni mogel predvidevati, kako se bo končala – tekma s skupino nogometašic iz Debra. Njihova glavna igralka je bila Nina. Z našo deklico sta si bili zelo podobni, le da Nina ni imela zlatih čeveljcev, je pa zato imela mamo. Toda Nina je imela tudi svojo temno plat. Ni prenesla, da je lahko deklica boljša kot ona, zato je iz ljubosumja naredila načrt. Ponoči se je pritihotapila k deklici, ji dala uspavalne tablete, ukradla njen dres in ... zlate čeveljce. Nato se je takoj odpravila ven, da bi se jih lahko navadila pred tekmo.

Ko je deklici zazvonila budilka, se zaradi uspavalnih tablet ni zbudila. Trener in njena ekipa sta se čudila, zakaj deklice ni. Naenkrat je skozi okno priletela žoga in v daljavi so zagledali dekle, ki je bilo na las podobno deklici, kako vadi na igrišču – videli so Nino.

Ekipa je postala zmedena, saj ni vedela, katera deklica je Nina in katera njihova prijateljica. Tekmo so zato prestavili in čakali ves dan, da bi se dekle zbudilo. Ko se je končno deklica prebudila, sta obe trdili, da nista Nini. Trener se je domislil rešitve – vsaka bo v zlatih čeveljcih streljala na gol in tista, ki ne bo zadela, je zagotovo Nina. Ta bo v trenutku diskvalificirana. Prva je bila na vrsti prava Nina.

»Trebuh me boli. Bom še enkrat streljala, drugače bi bilo krivično,« je rekla, ko je prvič zgrešila. Nato je prišla na vrsto deklica, ki je tekla, tekla, tekla iiiinn zadela! Vsi so vedeli, katera je prava deklica. Nina je bila diskvalificirana. Prišel je čas za tekmo. Ekipa iz Debra je bila besna na deklico, saj je bila zaradi nje Nina razkrinkana. Zato so se odločili, da jo bodo poškodovali in ji tako dali lekcijo.

Vanjo se je močno zaletela Maja, zaradi česar je deklica omedlela. Ko se je zbudila, je deklica dobila prosti strel. Sodnik ji je pripravil žogo in zapiskal na piščalko. Deklica je brcnila in zadela. Gool! Ljudje so se ob tem spraševali, ali bo njihova ekipa ostala najboljša v Sloveniji ali ... celo na svetu.

Deklica je odrasla v dekle in se poročila. Čeveljci in dres so ji postali premajhni, a rodila je lepo deklico po imenu Nika. Ko je prvega septembra odšla v šesti razred osnovne šole, ji je mama dala zlate čeveljce. V šoli so jo nato klicali deklica z zlatimi čeveljci, Nika pa se je pretvarjala, da jo to jezi. A v srcu ji je bilo toplo, saj je vedela, da so tako klicali tudi njeno mamo v njenem otroštvu ...

Matija Slapšak

Novi zobje

Berto je osliček, ki dela v zobni ambulanti. Že tri leta dela cele dneve, da bi vse živali imele lepe zobe. Vsak teden je huje, zato nekega večera napiše listek:

MORAM SI ODPOČITI,
ZATO ODHAJAM NA DOPUST.
ADIJO!
ČISTITE SI ZOBE!
LP, BERTO

Dva dni Berto doma samo počiva, nato se odloči, da bo odpotoval. Odide v Ljubljano k bratrancu Alojzu.

Od veselja se v Ljubljani napijeta vina in obležita sredi ulice. Berto čisto pozabi na službo. Ko se čez nekaj dni končno vrne domov in v ambulanto, ga tam nihče ne pričakuje. Opazi, da je na koncu ulice nova zobna ambulanta.

Hitro stopi do novega zobozdravnika, saj ga zaradi popivanja strašno boli zob. Tudi vsi njegovi bolniki so pri novem zobozdravniku. Končno pride na vrsto. Zobozdravnik se zgrozi, kako je vendar mogoče, da ima Berto tako umazane zobe, saj je vendar zobozdravnik po poklicu.

Berto potoži novemu zobozdravniku, da ni imel časa, da bi si umival zobe, ker je imel vedno toliko drugih bolnikov. Z novim zobozdravnikom skleneta, da bo Berto dobil nove zobe, stranke pa si bosta razdelila, da ne bosta preutrujena.

SUPER. IMAM NOVE ZOBE IN
NOVEGA PRIJATELJA, KI MI
POMAĞA ZDRAVITI
ZOBOBOLE 😊😊😊

Ajda Ilijevec Vodišek

KROS

Jesenska rekreacija

Kros je tek, ki ga šola vsako leto organizira za učence laške in debrske šole. Letos je bil 22. septembra.

Učenci od šestega do devetega razreda so tekli na Tovstem, mlajši pa v Jagočah. Tekli so na različne razdalje. Najprej so tekli starejši razredi. Prvi so tekli fantje, za njimi pa dekleta. Prvi trije, ki so pritekli v cilj, so dobili diplomo.

Krosa se vsako leto z veseljem udeležim, saj zelo rad tečem.

Jaka Brod

...

V četrtek, 22. septembra, smo imeli športni dan.

Bilo je zelo razburljivo, saj smo nekatera dekleta iz osmega in devetega razreda pomagale pri nižji stopni. Ostali osmo- in devetošolci so odšli na Tovsto na kros. Enako kot pri razredni stopnji so tudi na predmetni stopnji učenci, ki so bili pri teku najhitrejši, dobili priznanja. Bil je zelo zanimiv in lep dan.

Patricija Mehle
Foto: Stella Tretnjak

EVROPSKI TEDEN MOBILNOSTI

»Potujmo z nogami«

Evropski teden mobilnosti, ki smo ga letos obeležili v tednu med 16. in 22. septembrom, povezuje na tisoče evropskih mest v skupnem prizadevanju za človeka in okolju bolj prijazne načine mobilnosti.

V dobi hitre tehnološke rasti, pomanjkanja časa in gostote prometa zaradi zasebnih prevoznih sredstev je zelo pomembno, da se z osveščanjem o premikanju z nogami, s kolesi, z javnimi prevozi učence navaja na drugačno pot do cilja in s tem na posredno varovanje narave ter kakovostnejše preživljanje časa. Težnja naraščanja zasebnega prevoza je opazna tudi pri učencih, saj jih precej uporablja domači prevoz od doma do šole. Posledično se torej manj gibljejo in družijo z vrstniki. A to je že druga zgodba.

Letos se med 63 občinami v Sloveniji tudi naša vključuje v izdelavo celostne prometne strategije. Razlog za to odločitev izhaja iz potrebe po izboljšanju življenjskega prostora, zmanjšanju onesnaženosti zraka zaradi prometa in hkrati povečanju prometne varnosti. Ljudje, ki živijo v

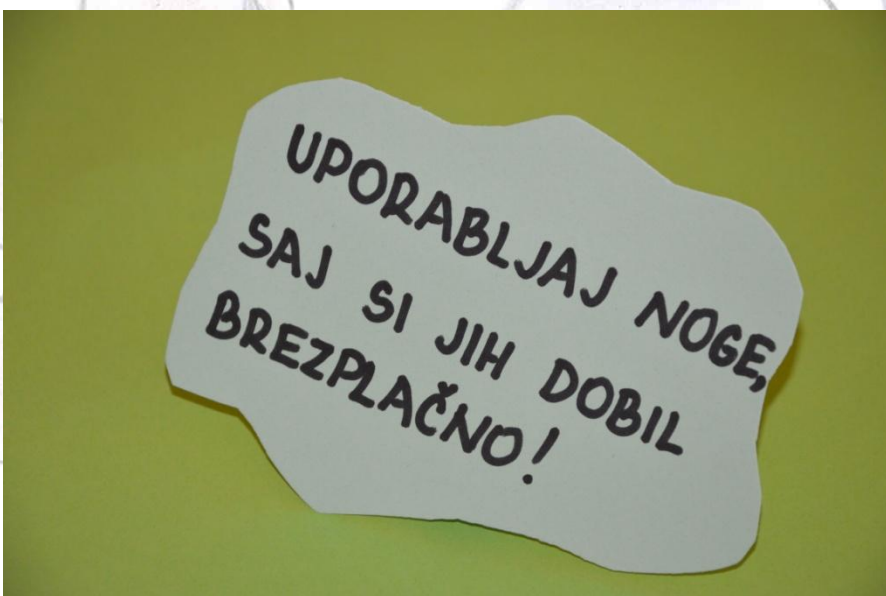
občinah z urejeno prometno strategijo, so v povprečju bolj zadovoljni občani.

V projekt mobilnost so se na občinsko pobudo vključili učenci tretjega razreda OŠ Primoža Trubarja Laško in podružnične šole Debro. Pripravili so projektni dan in se pogovarjali, kako manj onesnaževati – predvsem z uporabo kolesa in nog. Nastali so zanimivi in barviti izdelki na temo Kako bom potoval/-a, ko bom velik/-a.

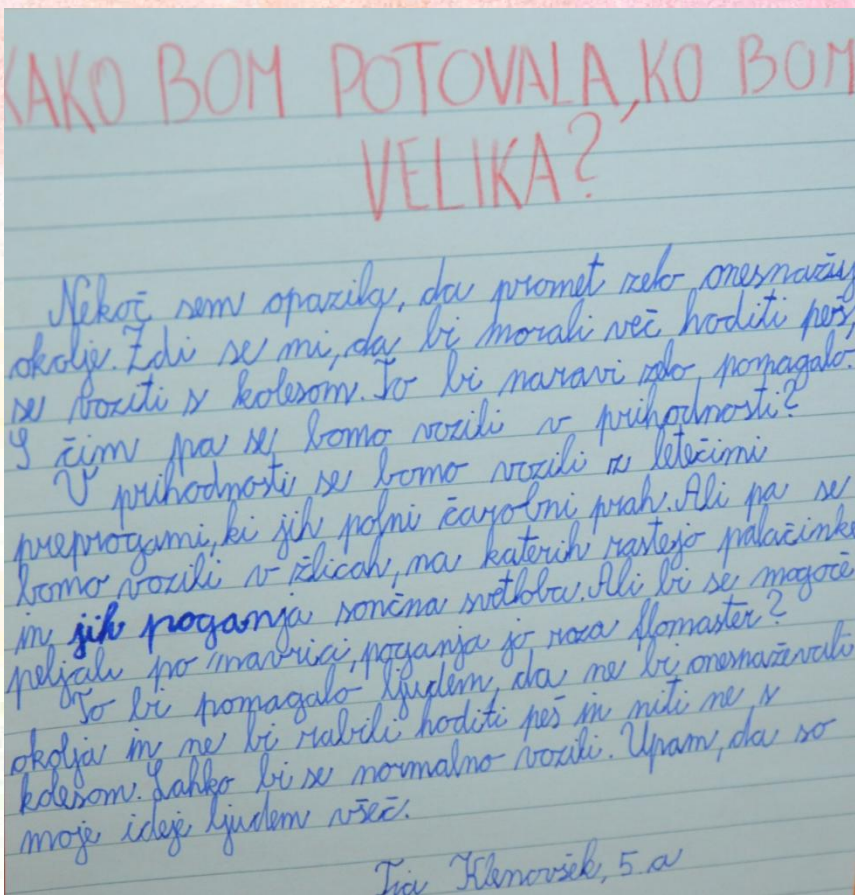
Ob odprtju razstave 21. septembra v avli matične šole je spregovorila gospa Vižintin, predstavnica Občine Laško, in se učencem zahvalila za čudovite izdelke. Idejne zamisli so prispevale mentorice Tanja Vrhovšek, Katja Aškerc, Mateja Slemenik, Vesna Obrez in Irena Plevnik. Za nagrado so učenci prejeli odsevnike za kolo.

Irena Namestnik

Foto: Jakob Pirš

EVROPSKI TEDEN MOBILNOSTI

Kako bom potoval/-a, ko bom velika?

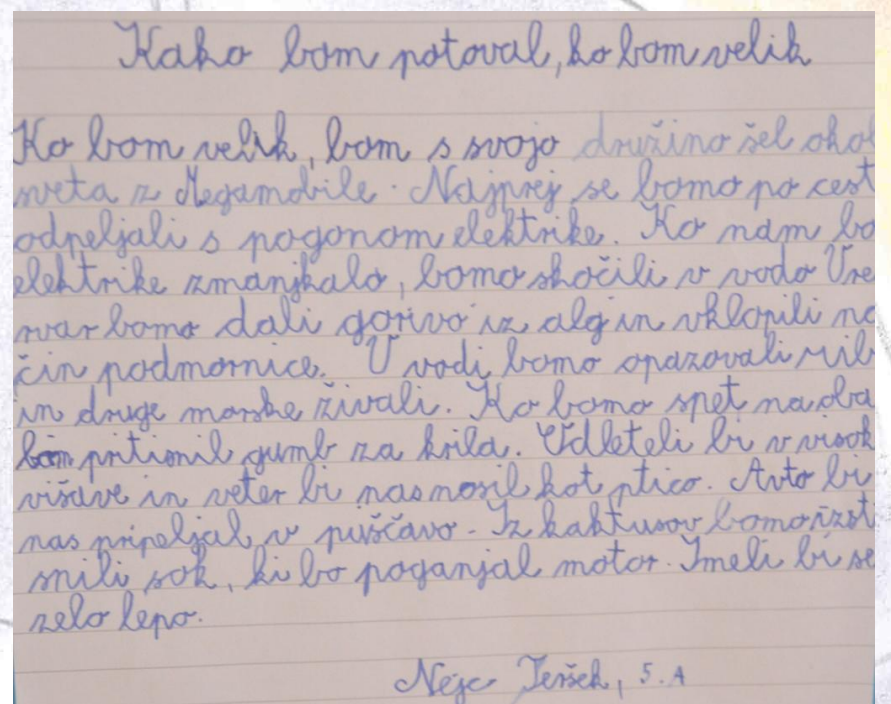
Nekoč sem opazila, da promet zelo onesnažuje okolje. Zdi se mi, da bi morali več hoditi peš, se voziti s kolesom. To bi naravi zelo pomagalo. S čim pa se bomo vozili v prihodnosti? V prihodnosti se bomo vozili z letečimi preprogami, ki jih bo polnil čarobni prah. Ali pa se bomo vozili v žlicah, na katerih bodo rasle palačinke in jih bo poganjala sončna svetloba. Ali pa se bomo mogoče peljali po mavrici, ki jo bo poganjal roza flomaster. To bi pomagalo ljudem, da ne bi onesnaževali okolja in jim ne bi bilo treba hoditi peš oziroma se voziti s kolesom. Lahko bi se normalno vozili. Upam, da so moje ideje ljudem všeč.

Tia Klenovšek

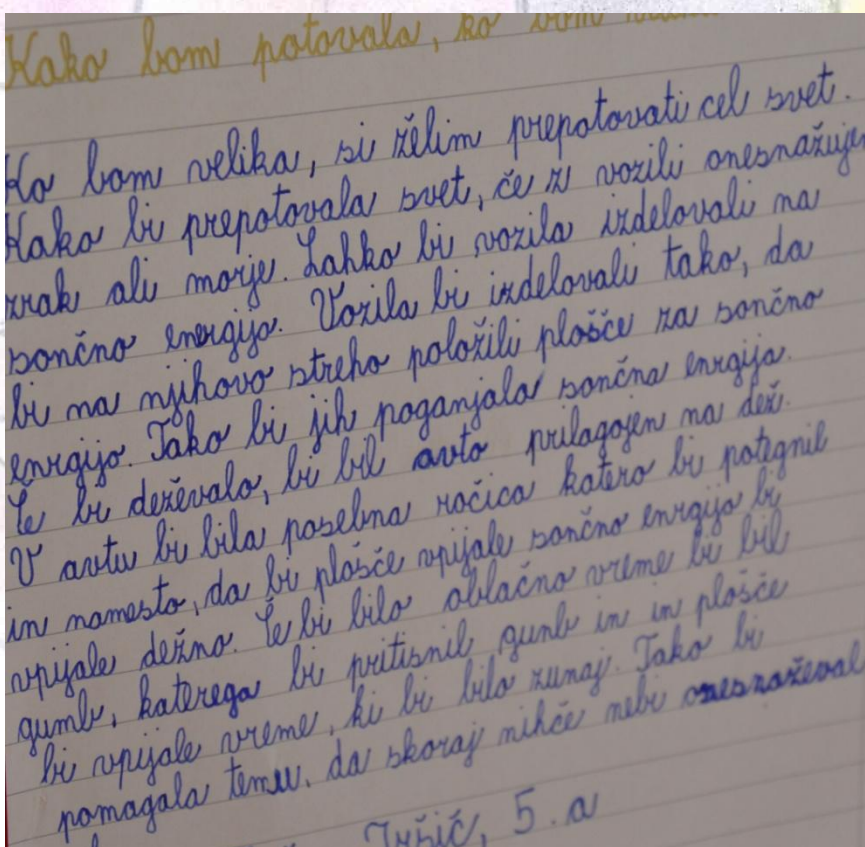
...

Ko bom velik, bom s svojo družino šel okoli sveta z megomobilom. Najprej se bomo po cesti odpeljali s pogonom elektrike. Ko nam bo elektrike zmanjkalo, bomo skočili v vodo. V rezervoar bomo dali gorivo iz alg in vklopili način podmornice. V vodi bomo opazovali ribe in druge morske živali. Ko bomo spet na obali, bom pritisnil gumb za krila. Odleteli bomo v visoke višave in veter nas bo nosil kot ptico. Avto nas bo pripeljal v puščavo. Iz kaktusov bomo iztisnili sok, ki bo poganjal motor. Imeli se bomo zelo lepo.

Nejc Teršek

...

Ko bom velika, si želim prepotovati cel svet. Lahko bi vozila izdelovali na sončno energijo. Vozila bi izdelovali tako, da bi na njihovo streho položili plošče za sončno energijo. Tako bi jih poganjala sončna energija. Če bi deževalo, bi bil avto prilagojen na dež. V avtu bi bila posebna ročica, ki bi jo potegnili, in namesto da bi plošče vpijale sončno svetlobo, bi vpijale dežno. Če bi bilo oblačno vreme, bi bil gumb, ki bi ga pritisnili, in plošče bi vpijale vreme, ki bi bilo zunaj. Tako bi pripomogli k temu, da skoraj nihče ne bi onesnaževal zrak.

Tjaša Iršič

Špela Ojsteršek

MŠ LAŠKO IN PŠ DEBRO

Tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni

Šolsko tekmovanje iz Znanja o sladkorni bolezni za bronasto priznanje je bilo v petek, 14. oktobra, ob 13. uri v MŠ Laško in PŠ Debro.

V MŠ Laško je tekmovalo 17 učencev in v PŠ Debro 16 učencev. Bronasto priznanje iz znanja o sladkorni bolezni je v MŠ Laško doseglo 10 učencev in v PŠ Debro 6 učencev. Za bronasto priznanje je bilo treba doseči 31 od 40 točk.

Tabela 1: Rezultati šolskega tekmovanja za MŠ Laško

IME IN PRIIMEK	RAZRED	DOSEŽENE TOČKE	MOŽNE TOČKE	DOSEŽKI
1. Tina Vorina	9. c	37	40	BRONASTA
2. Anita Blatnik	9. c	35	40	BRONASTA
3. Neža Kovač	8. a	35	40	BRONASTA
4. Katarina Knez	9. a	34	40	BRONASTA
5. Ema Lapornik	8. b	34	40	BRONASTA
6. Tilen Pasarič	9. c	33	40	BRONASTA
7. Ivana Čačič	9. c	31	40	BRONASTA
8. Neja Lapornik	9. b	31	40	BRONASTA
9. Alja Špec	9. b	31	40	BRONASTA
10. Iva Tušek	9. a	31	40	BRONASTA
11. Gaja Lapornik	9. b	30	40	
12. Tinkara Kramer	8. b	30	40	
13. Anja Hochraut	9. a	28	40	
14. Brina Maček	8. b	28	40	
15. Nik Hrastnik	9. a	27	40	
16. David Maček	9. a	25	40	
17. Lovro Dermota	9. a	20	40	

Tabela 2: Rezultati šolskega tekmovanja za PŠ Debro

IME IN PRIIMEK	RAZRED	DOSEŽENE TOČKE	MOŽNE TOČKE	DOSEŽKI
1. Urša Kodrin	9. a	35	40	BRONASTA
2. Benjamin Jeran	9.a	34	40	BRONASTA
3. Klara Maček	9. a	34	40	BRONASTA
4. Miklavž Podkrižnik	8. a	31	40	BRONASTA
5. Tina Užmah	8. a	31	40	BRONASTA
6. Tina Seme	9. b	31	40	BRONASTA
7. Tomaž Bezgovšek	8. a	30	40	
8. Larisa Črešnovar	9. b	30	40	
9. Gaja Ahtik	8. a	29	40	
10. Neža Vičič	8. a	29	40	
11. Nina Zupanc	9. a	29	40	
12. Lana Zajc	9. b	28	40	
13. Laura Breznikar	9. b	27	40	
14. Aljaž Kaluder	8. a	26	40	
15. Maruša Sajovic	8. a	25	40	
16. Žiga Cestnik	8. a	24	40	

Državnega tekmovanja, ki bo v soboto, 19. novembra, se bodo udeležili naslednji učenci, ki so dosegli 34 ali več točk:

IME IN PRIIMEK	RAZRED	DOSEŽENE TOČKE	MOŽNE TOČKE
MŠ Laško			
1. Tina Vorina	9. c	37	40
2. Anita Blatnik	9. c	35	40
3. Neža Kovač	8.a	35	40
PŠ Debro			
1. Urša Kodrin	9.a	35	40
2. Benjamin Jeran	9.a	34	40
3. Klara Maček	9. a	34	40

Iskrene čestitke vsem!

Dragica Đerić in Milena Žohar

Nasmeh do ušes

»Prišel sem, da uglasim vaš klavir.«

»Saj vas nismo naročili.«

»Naročil me je vaš sosed.«

»Tega ne smeš,« pravi petletna Metka
svojemu bratcu, ki se pudra.

»Zakaj pa ne?«

»Pudramo se le dame, vi fantje pa se
morate umivati ...«

Blondinki se pogovarjata. Prva reče drugi:

»Razumem, da štoklje nosijo dojenčke,
ampak ni mi pa jasno, kako lahko pajek
odpelje avto.«

»Joško, si popil zdravilo?«

»Sem, mama.«

»Eno malo žličko?«

»Žličke nisem našel, zato sem vzela
vilice.«

»Prišel sem, da uglasim vaš
klavir.«

»Saj vas nismo naročili.«

»Naročil me je vaš sosed.«

Na Škotskem turist vpraša lastnika
dvorca: »Slišal sem, da imate v dvorcu
duha?«

Lastnik odgovori: »Prav gotovo ne. Tu
ni duhov! O tem bi zanesljivo kaj
vedel, saj sem tukaj že tristo let!«

Barbara Grešak